

A la Champions amb Miovski, Abel, Asprilla i Romeu

Miovski, Romeu, Asprilla i Abel, quatre noms per a la història de Montilivi. Amb aquests jugadors, el Girona es va presentar a la millor competició de clubs del món, la Champions. En el futbol, uns fitxatges surten millor i altres menys, però tants fracassos, i de tanta magnitud, en la temporada que havia de ser la més transcendental de la seva història, és impossible de superar-ho (hi podríem afegir Van de Beek i Dajuma, amb fitxes que superaven els tres milions d'euros). I tot això per la mòdica inversió d'uns 33 milions d'euros per Miovski, Asprilla i Abel, més Gabri Martínez regalat al Braga i el pagament de la fitxa que tenia Oriol Romeu al Barça, uns 3,5 milions d'euros. La mateixa direcció esportiva que ha fet aquesta ruïnosa inversió és la que va traspasar Illias Chayra, el rendiment del qual supera la suma dels quatre jugadors citats, per un milió d'euros a l'Oviedo. Ara bé, més greu que els errors, és que no passi res, que tot continuï igual. I, pel que sembla, Quique Cárcel i el seu equip tornaran a planificar la pròxima temporada després de dos exercicis horribles, l'últim dels quals encara no sabem com acabarà. Coses de ser més un clan que un club de futbol. La política de fitxatges del Girona ha deixat de tenir sentit des de la temporada 23-24, més enllà de la necessitat de fer moltes transaccions. Com a entitat, es va desapropiar la Champions per formar una plantilla competitiva i amb futur. Hi havia diners, i el Girona tenia un cartell mundialment reconegut després de l'exitosa temporada dels 81 punts amb un futbol que va rebre tots els elogis. De la mateixa manera que, en lloc de fitxar velles glòries, que venen de lesions o de temps sense jugar, no s'entén que hagin deixat de pescar a la Segona Divisió, on hi ha futbolistes de qualitat amb ganes de menjar-se el món, com les que van tenir, en el seu moment, els Granel, Borja García, Portu, Pere Pons, Maffeo, Santi Bueno, Aday o Juanpe, jugadors que no havien tastat mai la Primera Divisió i que tan bon rendiment van oferir al Girona. Tenim el cas de l'exjugador del Mirandés Joaquín Panichelli, màxim golejador de la lliga francesa, amb 16 gols, pel qual l'Strasburg en va pagar 16,5 milions d'euros, menys que el Girona per Vanat (Luis Suárez, de l'Almeria, suposo que era inaccessible). O Andrés Martín, del Racing de Santander, que desconec si encaixaria en el sistema de Michel pel Girona, però que l'any passat va ser el tercer màxim golejador de Segona (17 gols i 18 assistències), i aquesta temporada, ja n'ha marcat també 17. La seva clàusula és de vuit milions. Només són uns exemples. A veure, si l'any vinent tenen cabuda en el Girona Izan González, si el precontracte es formalitza, i Minsu, que estan oferint un alt nivell a Segona, i no s'han de buscar la vida com els Gabri, Chaira, Dubasin o Àlex Sala, sense gaudir de cap oportunitat. De moment, l'únic que tenim garantit és un nou capítol del serial Asprilla.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/03/31/champions-amb-miovski-abel-asprilla-128584616.html>